

již doložce »12 Monate Ziel« do roka ve 12měsíčních splátkách. Vždyť ani při sjednání tržové smlouvy se zástupcem vymáhající věřitelky nebylo o splátkách nic sjednáno a také z listin o smlouvě tržové nic podobného nevyplyvá. Třebas vymáhající věřitelka sama rozhodovala s konečnou platností o přijetí objednávky ze smlouvy, uzavřené jejím zástupcem, nelze ve skutečnosti, že zaslala stěžovateli 12 složných lístků, spatřovati mlčky sjednání splátkového obchodu ve smyslu § 1 splát. zákona. Tím také nevznikla vůbec stěžovateli právní povinnost platiti kupní cenu věřitelce ve splátkách, jak pojem splátkového obchodu vyžaduje, a ani vymáhající věřitelka neměla práva od stěžovatele splátky požadovati. Zasláním složných lístků stěžovateli vzdala se věřitelka jen svého práva odmítnouti placení tržové ceny po částkách, přiznaného jí ustanovením § 1415 obč. zák. Ani tím nenabylo ujednání povahy obchodu splátkového.

Čís. 13730.

Nebyl-li vedlejší intervenient, jenž neměl postavení společníka v rozepři, přibrán k hlavnímu řízení, nejde o zmatečnost, nýbrž jen o formální vadu.

V návrhu strany, by bylo ústní jednání odročeno i proto, že vedlejší intervenient nebyl k roku obeslán, jest spatřovati výtku podle § 196 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, R I 794/34.)

Žalovaný navrhl, by bylo jako zmatečné zrušeno ústní jednání ze dne 21. února 1934 a protokol o tomto jednání, ježto vedlejší intervenientka, přistoupivší k žalovanému, nebyla obeslána k roku ze dne 21. února 1934. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Vedlejší intervenientka má sice zájem na výsledku sporu, ale nestala se stranou a nemá ani postavení společníka ve sporu, neboť není mezi ní a žalobcem právního vztahu a rozsudek v rozepři podle povahy sporného právního poměru není právně účinný i pro právní poměr mezi žalobcem a vedlejším intervenientem. V tom, že nebyl vedlejší intervenient obeslán k roku na 21. února 1934, není zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., jak se napadené usnesení domnívá, neboť neobesláním vedlejšího intervenienta nebyla straně odňata možnost na soudě projednávat.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žalovaného.

Důvody:

Mylný jest názor stěžovatelův, že vedlejší intervenient má vždy povahu strany ve sporu. Podle § 19 c. ř. s. jest zpravidla jen pomocníkem strany, k níž přistoupil. Pánem sporu zůstává hlavní strana, rozhodnutí ve věci hlavní zní jen pro ni nebo proti ní, vedlejší intervenient nemůže býti k ničemu odsouzen a ve věci hlavní nemůže mu býti také nic přisouzeno. Jinak jest tomu jen v případě § 20 c. ř. s., když rozsudek podle povahy sporného právního poměru nebo podle zákonného předpisu jest

právně účinný i pro právní poměr intervenienta k odpůrci hlavní strany, neboť vedlejší intervenient má tu postavení spolčnicka v rozepři (§ 14 c. ř. s. — srov. rozhod. čís. 7554, 11.372, 12.724 a j. sb. n. s.). O takový výjimečný případ tu nejde, a právem proto vyřkl rekursní soud, že není zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. v tom, že vedlejší intervenientka nebyla k ústnímu jednání na den 21. února 1934 předvolána. Podle § 18 třetí odstavec c. ř. s. musí intervenient býti přibrán k hlavnímu řízení a jeho procesní úkony nemohou býti vyloučeny, pokud nebylo odmítajícím návrhu pravoplatně vyhověno. Nešetření tohoto předpisu jest však jen formální vadou (tak také Neumann, komentář k § 196 v odst. 2 a Hora v komentovaném vydání civilního řádu soud. pozn. 1 k § 196 c. ř. s.). Při roku dne 21. února 1934 právní zástupce strany žalované činil návrh na odročení ústního jednání i z důvodu, že vedlejší intervenientka nebyla k roku obeslána, v čemž jest spatřovati výtka podle § 196 c. ř. s., takže zhojení formální vady nenastalo. Než co do významu vady stěžovatel vůbec nedoličuje, že a jak byl porušením předpisu § 18 třetí odstavec c. ř. s. ve svých zájmech dotčen, a jest mylným jeho názor, že jest líčení zrušiti a provésti znova.

Čís. 13731.

Kolkový poplatek náleží k nákladům kvitance.

Pokud nelze v žádosti dlužníka o zpoplatněnou kvitanci, spatřovati zmocnění věřitele ve smyslu § 1002 obč. zák. ke zpoplatnění.

Dlužník nemusí se spokojiti s potvrzením o zaplacení ve formě obchodní korespondence, nýbrž jest oprávněn žádati kvitanci, t. j. písemné vysvědčení, že závazek byl splněn. Toto vysvědčení podléhá poplatku.

(Rozh. z dne 6. září 1934, Rv I 1381/32.)

Žalovaná záložna zavázala se smlouvou ze dne 29. ledna 1926 žalující firmě, že jí zaplatí její pohledávky za firmou G. za dodané zboží. O zaplacení těchto pohledávek došlo mezi stranami ke sporu a rozsudkem byla žalovaná strana uznána povinnou, by zaplatila žalující straně 163.881 Kč s 6% úroky od 1. ledna 1928. Dříve, než spor byl ve třetí stolici rozhodnut, vzrostla zúročením a náklady sporu pohledávka žalobkyně na 209.326 Kč. Žalovaná tento peníz žalující straně zaplatila a vyzvala ji, by jí na své náklady vyhotovila řádnou kvitanci. Žalobkyně této výzvě vyhověla, odevzdala žalované řádnou kvitanci, ale odmítla nésti náklady kvitanční a vyhradila si, že tyto náklady, kvitanční poplatek 2.100 Kč dne 13. července 1931 zaplacený, bude požadovati na žalované. Žalovaná tento peníz žalobkyni nezaplatila, pročez se domáhala žalobkyně jeho zaplacení žalobou, o niž tu jde, opírajíc žalobní nárok 1. o to, že vyhotovila kvitanci, z níž musila zaplatiti vyměřený poplatek 2.100 Kč, z příkazu žalované; 2. že žalovaná zavinila tím, že byla s placením v prodlení a vedla se žalobkyní bezdůvodný spor, škodu zaplacením poplatku žalobkyni vzniklou; 3. že žalobkyně vynaložila částku na kvitanční poplatek za žalovanou, která k tomu byla podle zákona povinna. Procesní soud první stolice žalobu zamítl,